

niet te gaan trouwens: welk een bedompte atmosfeer verwekt zij alleen reeds in het letterkundig leven! Zij zaait haat en wantrouwen en oogst grofheid en brutaliteit, als het geen erger dingen zijn.

Ook praktisch is De Jong's boekje over Querido niet bruikbaar. Het geeft noch een objectief overzicht van de voornaamste levensfeiten van den schrijver van De Jordaan noch bevat het eenig spoor van een bibliografie. Het eenige aantrekkelijke ervan is het uitstekende portret van Q. tegenover de titelpagina, maar dat is toch wel een wat al te schamele oogst!

ROEL HOUWINK

Jan H. DE GROOT, *Verlangen*. Nijkerk, G. F. Callenbach, 1933.

Deze met zorg uitgegeven plaquette verzen beantwoordt wat zijn inhoud betreft helaas niet aan de verwachtingen, die men van den dichter Jan. H. de Groot mocht koesteren. Matte gedichten zijn het, die hier werden bijeengebracht. Schrijft De Groot te veel? Wij hopen, dat zijn talent zich spoedig zal weten te herstellen, want op deze wijze gaat het snel bergaf.

Zou het voor dit talent niet beter zijn, indien het in een langdurig zwijgen de gelegenheid kreeg zich fundamenteel te herzien? Het komt ons voor, dat het dichten voor De Groot langzamerhand een gewoonte geworden is, waaraan hij verslaafd is geraakt. En wij meenen, dat er voor een dichter moeilijker iets te bedenken valt, dat fataler is dan dit en waarvan het bezwaarlijker is zich los te maken. Toch zal dat consequent en radicaal moeten geschieden, wil de zuivere aanleg van dit talent voor onze poëzie behouden blijven.

ROEL HOUWINK

JOH. C. P. ALBERTS, *Verzen*.

JOH. C. P. ALBERTS, *Kwatrijnen*. Amsterdam, In eigen Beheer, 1933.

Joh. C. P. Alberts is in onze letteren een wonderlijke figuur. Hij is als het „enfant terrible” in een deftige en gezeten familie. Men spreekt ongaarne over hem, zou hem het liefst vergeten, maar hij is er nu eenmaal en als hij zich aandient, kan men hem moeilijk op de stoep laten staan: per slot van rekening behoort hij toch tot de familie.

Nu zijn er weer twee dunne bundeltjes poëzie van zijn hand verschenen en voorzichtig gaat de deur op een kier. Ja, waarempel daar is hij weer en hij wil weer binnen ook. En zonder al te groot enthousiasme wordt de zwerveling binnengeloodst. In den regel blijft de zaak dan verder en familie. Wij hebben tenminste, als wij ons wel herinneren, nog nimmer gezien, dat men zich min of meer uitvoerig over het werk van Alberts (niet te verwarren met Martin Albers, de schrijver van den verzenbundel „Aanvaarding” en den roman „Twee Broeders”) in het publiek heeft uitgelaten.

Hoe komt het nu, dat deze dichter zulk een eigenaardige plaats in onze